

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **B.S.**
bytem XXX
zastoupený společností ELOTOELO s.r.o.
sídlem Kralická 950/1, Praha 10

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**
sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2023, č. j.: 8384580/23/2000-11452-105418

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedený správní akt, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí o zastavení daňové exekuce ze dne 20. 4. 2023, čj. 3351086/23/2001-80543-505768, které vydal Finanční úřad pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 1 (dále také jen obecně „*správce daně*“, tento termín je používán obecně i pro žalovaného, pokud rozlišení jednotlivých úřadů nemá vliv na srozumitelnost textu). Rozhodováno bylo podle ust. § 159 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*daňový řád*“).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body. Žalobce tvrdí, že správce daně posoudil věc nesprávně po právní stránce. Nejprve uplatnil námitku do procesního postupu, kdy poukázal na to, že mu nebylo umožněno před vydáním rozhodnutí seznámit se s podklady pro rozhodnutí a případně se k nim vyjádřit. Konstatuje ust. § 159 daňového řádu, které tuto povinnost nestanoví, taková povinnost je podle jeho názoru však obecná. Uvádí, že v této konkrétní věci stojí rozhodnutí zejména na podmínkách a aplikaci zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále také jen „zákon o správě daní“), který již v době vydání napadeného rozhodnutí nebyl účinný, proto postup, kdy by žalobce byl vyzván k tomu, aby se k věci vyjádřil, byl vhodný.

[3] K samotné věci uvádí, že není sporu o tom, že dnes vedené řízení o návrhu k zastavení exekuce má základ v situaci, kdy k vymožení daňového nedoplatku vydal správce daně exekuční příkaz na srážky ze mzdy nebo z jiných příjmů dne 16. 9. 2014 (exekuční příkaz), exekučním titulem byl pak výkaz nedoplatků sestavený ke dni 15. 9. 2014, daňový nedoplatek byl pak zvýšen o exekuční náklady a úrok z prodlení, přičemž z úroku z prodlení vzniklého po nařízení daňové exekuce nevznikají exekuční náklady. Uvádí, že z archivní sestavy správce daně roku 1995 tištěné v lednu 2016 je zřejmé jen to, že ke dni 31. 12. 1994 eviduje správce daně u žalobce nedoplatek na dani z přidané hodnoty v konkrétní výši. Žalobce byl plátcem daně z přidané hodnoty od roku 2002, a z období od 2002 do 2010 uhradil na této dani určitou částku. Podle názoru žalobce veškeré úhrady daně z přidané hodnoty za období od roku 2002 do roku 2014 měly jít na nedoplatek na dani z přidané hodnoty jak byl evidován u správce daně ke dni 31. 12. 1994. Tato evidence byla u správce daně aktuální v lednu 2016, kdy byl proveden její tisk.

[4] Dále namítá, že v případě, kdy by veškeré platby daně z přidané hodnoty byly připisovány na původní nedoplatek, u všech daní vyměřených a splatných od 22. 1. 2002 do 31. 10. 2010 začala běžet prekluzivní lhůta. Pokud bylo v roce 2014 zahájeno exekuční řízení na dávky důchodu, pak takové řízení mohlo být zahájeno pro nedoplatek v jiné výši, než která je uvedena v exekučním příkazu. Nesouhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí v odstavci 1 a 2, uvádí, že žalobce v daném období druh daně, kterou platil, určil. Nesouhlasí s tím, že správce daně převedl platbu na nejstarší nedoplatek daně, podle jeho názoru měl správce daně postupovat podle ust. § 59 odst. 2 zákona o správě daní, kdy pokud měla být platba připsána na jinou platbu, měl o tom správce daně žalobce uvědomit. Uvádí, že žalobce určil platbu daně a správce daně ji použil jinak, než bylo žalobcem určeno. Podle názoru žalobce zákon nehovoří o žádných převezech, jak argumentuje žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí. Uvádí, že pokud správce daně použil platbu podle podmínek zákona, tedy jinak, než určil žalobce, měl jej o takovém postupu informovat, a žalobce měl právo se proti takovému postupu odvolat.

[5] Žalobce uvádí, že pokud jej správce daně neinformoval o použití platby daně jinak než jak bylo určeno v dispozici platby, nemůže dnes tvrdit, že platby byly použity podle zákona. Žalobce takový postoj považuje za účelový, cituje z odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 7, bod 3a), kdy s takovým názorem nesouhlasí. Sám uvádí, že tvrzení není důkaz a argumentace podle jeho názoru odporuje ust. § 62 zákona o správě daní. Dále uvádí, že za doby účinnosti zákona o správě daní se k promlčení práva vybírat nedoplatky na dani přihlíženo pouze na základě námítky podle ust. § 70 odst. 3 zákona o správě daní, a

pro správce daně bylo výhodnější porušit zákon v ust. § 59 odst. 2 zákona o správě daní, než řešit námitky podle ust. § 70 odst. 3 tohoto zákona. Svou argumentaci opakuje, uvádí, že pokud správce daně měl povinnost vyrozumět žalobce podle ust. § 59 odst. 2 zákona o správě daní, pak je celé rozhodnutí mimo rámec zákona, neboť dnes vedená exekuce postihuje daně, které byla včas a řádně zaplacený. Uvádí, že tvrzení o tom, jak byly platby použity, není důkazem. Dále uvedl, že správce daně od roku 1994 do roku 2014 věc dlužné daně prakticky neřešil.

[6] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, obsahově poukazoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu. Předmětem daňové exekuce jsou nedoplatky na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2007 až 1. čtvrtletí 2012, 4. čtvrtletí 2013 až 2. čtvrtletí 2014, dále nedoplatky na úrocích z prodlení na této dani a nedoplatky na dani z příjmů za zdaňovací období 2009 až 2013, nedoplatky ve zde určené výši jsou vykonatelné. Žalovaný poté uvedl konkrétní složky shora uvedených daňových nedoplatek. Uvedl, že pokud se daň neodchyluje od daně tvrzené plátcem, správce daně nemusí výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem, úrok z prodlení vzniká přímo ze zákona. Žalobci byly doručeny platební výměry na úroky z prodlení, ostatní daňové povinnosti byly vyměřeny shodně s žalobcem podanými daňovými přiznáními. Ohledně archivní sestavy uvádí, že byly provedeny předpisy na straně má dáti a dal, kdy nebyla provedena žádná platba. Ke dni 1. 1. 2011 došlo k prekluzi neuhrazeného nedoplatku na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1993, všechny platby provedené od 22. 1. 2002 do 21. 10. 2010 byly použity na úhradu nedoplatek splatných 15. 12. 1994. Ohledně výše platby odkazuje na přílohu žaloby, kde tato výše v ní uvedena není. Aplikaci ust. § 59 odst. 2 zákona o správě daní řádně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí. Daň ani zvýšení daně nejsou předmětem exekučního řízení.

[7] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je ve vztahu k žalobním bodům uvedeno, že za účinnosti zákona o správě daní správce daně přijímal platbu na druh daně, na kterou byla určena, platby pak byly použity na úhradu daňové povinnosti v pořadí podle ust. § 59 odst. 5 zákona o správě daní, a následně podle ust. § 152 daňového řádu. Daňový dlužník mohl určit daň, na kterou je platba určena, nikoliv však určit úhradu jednotlivých povinností na druhu dani (je odkázáno na rozsudek Nejvyšší správního soudu ze dne 28. března 2012, čj. 1 Afs 18/2012-23). Archivní sestava plátce je přehledem předpisů (má dáti – dal) v daném kalendářním roce, není ale přehledem o úhradě té které konkrétní daňové povinnosti, nemůže se na ní objevit použití platby provedené v následujících letech. Dále je provedeno konkrétní vyjádření k použití jednotlivých plateb, v žalobě tyto částky konkrétně zpochybňovány nejsou.

[8] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[9] Podle ust. § 159 odst. 1 daňového řádu: „*Proti úkonu správce daně při placení daní, nejde-li o rozhodnutí, u kterého zákon připouští podání odvolání, může osoba zúčastněná*

na správě daní uplatnit námitku ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděla. Vyrozmívá-li správce daně osobu zúčastněnou na správě daní o úkonu při placení daní, proti němuž lze uplatnit námitku, poučí ji současně o možnosti jejího uplatnění.“

[10] Podle ust. § 59 odst. 1 zákona o správě daní: „*Daně se platí příslušnému správci daně v české měně. Při každé platbě musí být uvedeno, na kterou daň je platba určena. Je-li platba poukázána v cizí měně, zaeviduje ji správce daně na osobní daňový účet daňového dlužníka ve výši, v jaké mu byla připsána na účet v české měně.“*

[11] Podle ust. § 59 odst. 5 zákona o správě daní: „*Úhrada daně se použije na úhradu daňových povinností v tomto pořadí a) náklady řízení, b) pokuty a penále, c) zvýšení daně, d) nejstarší nedoplatky na dani,*

[12] *e) běžné platby daní, f) úrok.“*

[13] Podle ust. § 152 odst. 1 daňového řádu: „*Úhrada daně se na osobním daňovém účtu použije na úhradu splatných daňových pohledávek postupně podle těchto skupin: a) nedoplatky na dani a splatná daň, b) nedoplatky na příslušenství daně, c) vymáhané nedoplatky na dani, d) vymáhané nedoplatky na příslušenství daně.“*

[14] K samotné žalobní argumentaci soud uvádí, že je poněkud obtížně uchopitelná, neboť ne vždy směřuje proti tomu, co skutečně bylo předmětem daňového řízení (tím je rozhodnutí o zastavení daňové exekuce). Dále je nutné uvést, že soud přezkoumává pouze konkrétně vymezené žalobní body, nikoliv obecně postup správce daně. V tomto směru kvalita žalobní argumentace předurčuje i obsah odůvodnění rozsudku soudu. Zde je žaloba někdy poněkud torzovitá, argumentace je mnohde spíše jen naznačená, proto je nutné v takovém případě zkoumat samotný postup správce daně, aby bylo jasné, o čem bylo rozhodováno. Proto i odůvodnění tohoto rozsudku nemůže být ohledně konkrétních částek a jejich přiřazení k daňové povinnosti natolik vyčerpávající, jako odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žaloba samotný tento postup konkrétně nezpochybňuje.

[15] K samotnému postupu správce daně je nutné obecněji uvést, že správce daně jak za účinnosti zákona o správě daní, tak za účinnosti daňového řádu, platbu, která mu byla daňovým subjektem zaslána, musí použít pouze na tu daň, která byla daňovým subjektem určena. V tomto případě žalobce takovou daň určil daň z přidané hodnoty, správce daně tak byl tímto určením vázán a úhradu daně musel použít na daň z přidané hodnoty. V tomto směru není mezi účastníky sporu.

[16] Při použití této úhrady daně pak však již správce daně musí postupovat podle zákona, jímž bylo ust. § 59 odst. 5 zákona o správě daní, tak ust. § 152 odst. 1 daňového řádu. V tomto směru již vůle daňového subjektu určit účel platby daně neexistuje, a správce daně (i kdyby daňový subjekt projevil nějak svou vůli) musí platbu daně použít v pořadí, kterém stanoví toto zákonné ustanovení na úhradu daňových povinností. Jinými slovy řečeno – pokud měl daňový subjekt např. povinnost z nezaplacených nákladů řízení či penále na nějakém druhu daně (z příjmů, z přidané hodnoty, spotřební), a učinil na tuto daň platbu, správce daně platbu použil přednostně na úhradu nákladů řízení či penále, ač daňový subjekt měl za to, že platí daňovou povinností

jinou či daň splatnou později. V tomto směru daňový subjekt nemůže o své vůli určit, jak taková platba bude u správce daně použita, neboť použití této úhrady stanoví zákon.

[17] Daňový subjekt měl možnost kdykoliv se správce daně dotázat, zda na nějakém druhu daně nemá nějaké neuhrazené daňové povinnosti (vystavení potvrzení o stavu jeho osobního daňového účtu podle ust. § 151 odst. 1, 2 daňového řádu, včetně uvedení dne splatnosti, § 62 odst. 7 zákona o správě daní). Před učiněním platby na druh daně tak měl žalobce reálnou možnost, jak zjistit stav svého osobního (daňového) účtu. Pokud na tomto účtu měl nějaké nedoplatky daňové povinnosti vázící se k příslušnému druhu daně, musel počítat s tím, že platba jím určena na druh daně bude použita v pořadí, které stanoví zákon.

[18] Pokud žalobce poukazuje na archivní sestavu správce daně z roku 1995 (tištěné v lednu 2016), není dost dobře jasné, co by tato listina měla prokazovat. Podle názoru soudu tak prokazuje, že žalobce měl na dani z přidané hodnoty nedoplatek. Tato část žaloby není podle názoru soudu příliš srozumitelná – žalobce poukazuje na vyhotovení této evidence v lednu 2016, sestavené ke dni 15. 12. 1994. Není dost dobře jasné, co má tato skutečnost prokazovat, resp. co žalobce z této skutečnosti vyvozuje, žalobní argumentace je v tomto směru omezená na poukaz na vyhotovení této sestavy. S ohledem na takto obecnou argumentaci tak soud pouze uvádí, že se zjevně jedná o sestavu, která prokazuje stav má dáti a dal na dani z přidané hodnoty ke dni 15. 12. 1994. Z žaloby není dost dobře jasné, o čem tento stav má svědčit a co by správce daně měl z takového zjištění vzít do svého závěru jiného než to, co uvedl na stranách 6 – 11 napadeného rozhodnutí, kde hodnotí provedené platby na základě exekučního příkazu. Soud tak na toto odůvodnění pouze odkazuje, přičemž správce daně zde hodnotil i žalobcem namítanou sestavu, která odráží stav podle dodatečného platebního výměru ze dne 2. 11. 1994, zn. FÚ/III.K/1260/94/Živ-DPH, který byl žalobci doručen dne 30. 11. 1994, a splatným se stal dne 15. 12. 1994, čemuž odpovídá výše daňové povinnosti uvedená v této sestavě. Vzhledem k tomu, že žalobce nenamítl promlčení, jednalo se při úhradě daně k přiřazení plateb na tuto daňovou povinnost, která byla u žalobce u této daně evidována.

[19] V další části žaloby žalobce uvádí, že pokud by platby daně byly připisovány na původní nedoplatek (není v žalobě uvedeno, co se tím myslí), pak u daní splatných od 22. 1. 2002 do 31. 10. 2010 začala běžet prekluzivní lhůta, a pokud bylo v roce 2014 zahájeno exekuční řízení, pak to mohlo být zahájeno pro nedoplatek v celkové výši xxx Kč, nikoliv xxxx Kč, jak je uvedeno v exekučním příkazu (zřejmě se jedná o částku daně sníženou o daň splatnou ve shora uvedeném období). Vzhledem k odůvodnění postupu správce daně a použití pojmu „prekluze“ se zřejmě jedná o námitku, že měl být použit postup podle daňového řádu i pro daně uhrazené za účinnosti zákona o správě daní, který používal pojmu „promlčení“. V této souvislosti je nutné uvést, že vydání exekučního příkazu dne 16. 9. 2014 (za účinnosti daňového řádu) mělo podle ust. § 160 odst. 4 písm. d) daňového řádu ten účinek, že lhůta pro placení daně od tohoto okamžiku neběžela. Dále je pak nutné poukázat na důvody, které uvedl správce daně v rozhodnutí o zastavení daňové exekuce ze dne 20. 4. 2023, tedy že ke dni vydání exekučního příkazu bylo možné uvažovat o prekluzi u nedoplateků uvedených v exekučním příkaze pod položkou 001 – pořadí 4 až 11, 18, 46 až 57, 58 až 77 a 79 až 97, kdy lhůta splatnosti činila 25. 1. 2207, 25.

10. 2007, 25. 1. 2007. 25. 4. 2007 a 25. 7. 2007; v té době byl účinný zákon o správě daní, podle jehož ust. § 70 odst. 1 lhůta pro placení začala běžet od 1. 1. 2008 a končila by nejdříve 1. 1. 2014, v roce 2012 však byl správcem daně učiněn úkon k přerušení lhůty pro placení daně (rozhodnutí o posečkání úhrady daně ze dne 26. 6. 2012, čj. 176528/12/21011507082, který byl žalobci doručen dne 9. 7. 2012), od doručení tak začala běžet nová šestiletá lhůta. Od 19. 9. 2014 (doručení exekučního příkazu) pak lhůta neběží, u ostatních daňových nedoplateků počala lhůty pro placení běžet až od 1. 1. 2010, a neskončila dříve než 1. 1. 2015. Vzhledem k tomu, že se za dobu účinnosti zákona o správě daní jednalo o promlčení, nikoliv prekluzi, měl námitku promlčení uplatnit daňový subjekt, což neučinil, přičemž se jedná o daňové povinnosti, na které směřovaly platby provedené do 31. 12. 2010 (do dne účinnosti zákona o správě daní).

[20] Soud s takovým posouzením věci správcem daně souhlasí. Pokud žalobce činil platby za účinnosti zákona o správě daní, měl v případě, kdy se domníval, že ty směřují do platby daní, která je promlčena, vznést vůči správci daně námitku promlčení. Pokud tak neučinil, správce daně v souladu se zákonem o správě daní považoval tyto daňové povinnosti za nepromlčené, a proto platby přijal na jejich úhradu. Takový postup je v souladu s tehdy účinným zákonem o správě daní, žalobce v žalobě neuvádí nic konkrétního, co by takovému postupu vyčítal. Postup správce daně nemohl být podle názoru soudu posuzován podle pozdějšího příznivějšího zákona, tedy daňového řádu, který pracuje s pojmem prekluze daně, neboť k použití platby došlo za účinnosti zákona o správě daní, čímž došlo k uspokojení příslušné daňové povinnosti, a tím došlo k ukončení evidence daňového nedoplatku ještě za účinnosti zákona o správě daní. Pozdější nový zákon tak nemohl již takto ukončený proces zvrátit, neboť za jeho účinnosti již k žádnému běhu lhůty nemohlo dojít (daňový nedoplatek byl uhrazen, zanikla tak daňová povinnost).

[21] V dalším žalobním bodě žalobce napadá závěr žalovaného ohledně určení daně, k němuž se však soud již vyjadřoval výše a na toto odůvodnění odkazuje. Ve věci nebylo možné postupovat podle ust. § 59 odst. 2 zákona o správě daní, neboť druh daně byl žalobcem určen. Nebylo tak možné žalobce upozorňovat na to, že platba bude určena na nejstarší nedoplatek na dani, neboť k tomu nebyly splněny zákonné podmínky. Druh daně byl žalobcem určen, to správce daně respektoval. Žalobce však už nemůže určit, v rámci druhu daně, jaká daňová povinnost bude hrazena jako první. To je kogentně stanoveno zákonem, což nemůže změnit ani správce daně, který je povinen postupovat podle zákona, a takto určenou platbu daně zaúčtovat podle zákonných podmínek. Pokud žalobce namítá, že zákon nehovoří o žádných převodech, jak uvedl žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí, pak nic takového pro posouzení věci nijak podstatné není, a v odůvodnění napadeného rozhodnutí tak žalovaný reaguje na námitky žalobce podané v daňovém řízení. Pokud žalobce uvádí, že když správce daně použil platbu jinak, než určil žalobce, a byl tak povinen jej na to upozornit, pak nic takového ze zákona neplyne. Pokud daňový subjekt učiní správcem daně platbu na jím určený druh daně, musí si být vědom toho, že tato platba bude použita na úhradě té daňové povinnosti, jak stanoví zákon. Žalobce jako daňový subjekt měl a má právo od správce daně na sdělení na stav jeho osobního (daňového) účtu, z něhož může kdykoliv zjistit, jaké daňové povinnosti u konkrétního druhu daně má na svém účtu evidovány.

[22] Další část žaloby stále opakuje shora uvedené. Soud pak dost dobře nerozumí námitce, že tvrzení není důkaz – v dané věci je z odůvodnění dobře seznatelné, jaké skutečnosti správce daně posuzoval a jak věc právně posoudil. Právní závěr správce daně je tak konkrétně a přiléhavě skutkově odůvodněn, nejedná se tak o žádné tvrzení. Pokud jsou v odůvodnění uvedeny širší úvahy, ty reagují na žalobcovu argumentaci v daňovém řízení a na jeho námitky, k nimž se musí správce daně vyjádřit.

[23] Soud tak k posouzení této části věci uvádí, že v daném případě nemohl správce daně postupovat podle ust. § 59 odst. 2 zákona o správě daní, neboť k tomu nebyly splněny zákonné podmínky, jak bylo shora uvedeno. Další část žaloby argumentaci neustále opakuje, soud tak odkazuje na již provedené odůvodnění žalobního bodu shora.

[24] Ohledně námitky týkající se procesního postupu soud odkazuje na rozsudek čtrnáctého senátu zdejšího soudu (ve věci týchž účastníků) ze dne 16. září 2020, čj. 14 Af 59/2019-63, s jehož názorem se ztotožňuje a nevidí důvod se proti němu odchýlit. I v této věci měl žalobce možnost nahlížet do daňového spisu podle ust. § 66 daňového řádu, žalobce netvrdí, že by mu žalovaný toto právo odepřel. Soud souhlasí s žalovaným, že platné právo žádnou výslovnou povinnost správci daně před vydáním tohoto rozhodnutí nestanoví. V této věci rovněž nelze přehlédnout, že se jedná o exekuční řízení, kdy se rozhodovalo o návrhu žalobce na zastavení daňové exekuce, přičemž exekuční tituly musely být žalobci známy, případně vycházejí z daňových tvrzení žalobce (podaných daňových přiznání). Nemůže se podle názoru soudu tak pro žalobce jednat o vydání nějakého překvapivého rozhodnutí, když posuzuje jím tvrzené důvody v návrhu, a vychází ze skutečností, které musí být žalobci známy.

[25] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[26] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.) – všechny žalobcem namítané listiny jsou součástí správního spisu.

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy - tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřijatelná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. července 2024

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu